

* * *

Чи можна жити за кордоном?
Та можна вже. Але у сні –
Садок вишневий коло хати
І кущ калини навесні.

Я бачу ліс, широке поле,
Я чую щебет горобця,
Я слухаю вітри і гори,
Я бачу мати і отця.

Та де ж ті вишні? Повсихали.
А де ж калина? Віджила.
А що ж тоді в житті зосталось?
Нічого може? Ні, жива

Земля, де тінь забутих предків,
Що заблукали у віках,
Земля, де радість і томління,
Земля, яка у всіх віках

Кохала більше ніж могла,
Дуби й тополі породжала,
Щоб чиясь хижая рука
На патики потім зрубала.

Щоб вітровії відносили
Її синів, її дочок,
Щоб не ставало навіть сили
З надією лишатись вдвох.

А що ж там зараз? Чисте поле?
Хащі лісів одноманітні?
А може синє Чорне море
Так розлилось, що не помітно

І світу білого під небом?
Все попелом укрито й горем?
Казали, що життя із медом,
А виявилось – більше з болем.

Та може ж не переродилась
Країна славних козаків.
Дух прагне волі, правда – щирість,
Дитина прагне до батьків.

Садок засох, та коло хати
(Що хатою і не назвати)
Нові ростки яблунь і вишень
Вже починають підростати.

І коло річки кущ калини
Чекає дива від весни.
А та вже трохи забарилась,
Хоч обіцялася прийти.

Чи можна жити за кордоном?
Та можна вже. Але у сні
Річки й сади, лани і гори
Я бачу, й сумно так мені.

08. 1994